

aino huilaja

paluumatkalla

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© Aino Huilaja, Jerry Ylkänen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Kansi ja valokuvat: Jerry Ylkänen

ISBN 978-951-1-45657-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

sisällys

oikeisiin töihin	7
vaakakuppinainen	21
virtahepo valokuvassa	40
myytävänä televisiosarja, ja leirintäalue	53
levottomia ajatuksia	68
normal life	83
aamuna jolloin	97
lauantainen olo	110
missä paholainen asuu	124
kuplia – luotuja ja juotuja	135
miltä pakkanen tuoksuu	149
kiitos	156

oikeisiin töihin

Mikään tuskin enää auttaa, tiedän sen, mutta yritän silti. Nopea oikaiseva liike, tiukka kallistus oikealle ja hypähdys jalaksen päälle. Turha toivo. Potkukelkan päälle huterasti sitomani lasti on jo niin pahasti kenollaan, ettei sitä pysäytä enää mikään. Vain muutamassa sekunnissa kuorma kellahtaa upottavan pehmeään hankeen – jo kolmannen kerran. Lautaset kolisevat vasten peltitynnyrin sisäseiniä.

Suljen silmäni ja huokaisen syvään. Miksiköhän ajattelin tämän olevan hyvä idea? Raahata nyt jäisen erämaan keskelle ke-raamisia lautasia Ikean peltitynnyrissä, ja vieläpä vuosikausia vanhalla potkukelkalla. Potkurin keula on kyntänyt koko matkan pumpulimaisessa, äskettäin taivaalta leijailleessa lumessa, eikä jalkojeni alla kulkeva kelkanjälki kannaa minua kunnolla. Hikinoro valuu pitkin selkääni, kun nostan valkoisen tynnyrin pehmeästä hangesta takaisin potkukelkan kyytiin. Lautaset va-lahtavat kolisten kohti tynnyrin pohjaa. Onneksi ne tuntuvat olevan kovaa tekoa.

Kiinnitän tynnyrin takaisin potkuriin kahdella mustekala-remmillä ja samalla teen linjauksen: Kuljettamiani lautasia tul-taisiin todellakin käyttämään tulevana talvena, ja paljon. Niiltä syötäisiin jokainen mahdollinen ateria. Aamupuurot, lounas-pastat ja takassa valmistetut loimulohet. Ne saisivat palvella niin koirankuppina kuin hedelmävatina. Karkkikulhonakin. Tätä tuskien taivalta ei taitettaisi turhaan.

Irrotan tyhjänpanttina roikkuvan koiran talutushihnan reppuni vyötäröltä, sidon sen potkukelkan keulaan ja nykäisen narun kireälle. Ehkä yrittäisinkin työntämisen sijaan vetää potkuria.

Metri, kaksi, melkein kolme – potkukelkka kallistuu jälleen, enkä ehdi väliin. Tynnyri rysähtää, lautaset helisevät ja potkuri kallistuu hankeen. Sen muoviset liukujalakset sinkoilevat pois paikoiltaan. Tällä kertaa kiroan jo ääneen.

– Tarvitko apua? kuuluu huuto jostain hämärtyvän suomai-
seman keskeltä. Äänestä päätellen Jerry ei ole kovin kaukana.

– En tarvi.

– Oletko varma?

– No olen olen. Mene nyt vaan! kivahtan ja jatkan hiljaa mutisten. – Hiihtele siellä menemään, kun sinulla on tuo hemmetin pulkkakin.

Jerry on pakannut tavaransa räikeän oranssiin uuteen ahkioonsa, joka seuraa häntä sulavasti perässä sinne, minne hän ikinä keksiikään hiihtää. Ahkion kulkua ei hidasta edes raskas lasti. Siihen on pakattu kymmenien kilojen edestä ruokaa, sillä uudesta kodistamme ei rampata kaupassa päivittäin. Tuskin edes viikoittain. Siksi kai Jerry ahkion hankkikin. Mutta minä lähinnä vain nauroin ajatukselle oranssista pulkasta. Ja vielä muutama tunti sitten hihittelin vieressä, kun Jerry pakkasi ahkiotaan ensimmäisen kerran. Hetki kun oli pitkän, mielestäni äärimmäisen humoristisen prosessin huipentuma. Minusta se nyt vain on hupaisaa, että aikuinen ihminen viettää tuntikausia Youtubessa ahkiovideoita katsellen. Niitä, joissa ensiksi etsitään sopivin pulkka, minkä jälkeen alkaa tuunaus. Videoita löytyy jokaisesta eri vaiheesta, pienimmistäkin yksityiskohdista: Millaisia naruja hankkia ja millaisia ehdottomasti ei. Miten valmistaa joustava vetoköysi, miten köyttää kuorma ja millä tavoin pakata ahkio. Ja tietysti, miten lopulta vetää perässään kaikkea tätä hienoutta.

– Vetoköysi jarruttaa ahkiota alamäessä vähän kuin itsensä. Kun köysi löystyy, se jää ahkion alle ja ahkion vauhti hiiptuu. Näin kuorma ei törmää alamäessä kantapäihin, Jerry selitti minulle pulkkansa toimintalogiikkaa. Hän kuulosti siltä, kuin olisi varautumassa kuukausien mittaiselle naparetkelle. Todellisuudessa meidän matkamme metsäautotien päästä eräkämpälle olisi vain muutama hassu kilometri.

– Kuulut selkeästi siihen keski-ikää lähestyvien, retkeilyyn hurahtaneiden outdoor-miesten joukkoon. He taitaa lopulta viettää enemmän aikaa Youtubessa kuin itse retkellä, naurahamin. – Kaikki etsitään netistä ja kaikki myös jaetaan siellä. Retkeilyvälineillä hifistellään, ja jesus, että niitä jaksetaankin testata. Joka ikistä retkikeitintä ja ahkion köyttä.

Jerry ei vastannut mitään. Hän oli aivan liian lumoutunut uudesta pulkastaan.

Nyt minua ei enää naurata. Jerry'n ahkio ja sukset liukuvat lumella kuin unelma. Vetoköysi toden totta jarruttaa ahkiota alamäessä ja joustava köysi vaimentaa nytkähdyksiä ylämäessä. Koko kuorma etenee sulavasti. Niin sulavasti, etten enää erota Jerryä, ahkiota tai vapaana loikkivaa Arska-koiraamme hämärässä horisontissa. Ja minä puolestani vajoan potkukelkkan kanssa alkutalven upottavaan hankeeseen. Minä, pohjoisen ihminen. Ehkä minunkin olisi kannattanut katsoa muutama Youtube-video.

Kello ei ole vielä edes kahta iltapäivällä, ja kaamoksen hämärä kutoutuu yhä tiiviimmäksi verhoksi ympärillämme. On joulukuu 2020, ja me matkalla kohti uutta kotiamme. Tarvottavaa on vielä pari kilometriä.

Napsautan otsalamppuni päälle, vaikka tiedän, ettei niin välttämättä kannattaisi tehdä. Kun lampun sytyttää, valokeilan ulkopuolelle jäävä maailma pimenee täysin, vaikka pal-

jaalla silmällä siitä pystyisi vielä jotain erottamaan. Mutta se on otsalampun hinta: jotta lähelle näkee kirkkaasti, kaikelle muulle on sokeuduttava. Vähän kuin elämässä ylipääntään. Omaan napaan keskittymällä saattaa tulla sulkeneeksi silmänsä muulta maailmalta. Mutta elämä on valintoja, ja minulle oma napa on juuri nyt tärkein.

Suuntaan otsalampun valokeilan hangessa lepäävään valkoiseen peltitynnyriin, ja samassa huomaan Arskan toheluvan luokseni aivan kuin siitä olisin pitkäkin aika, kun olemme viimeksi nähneet. Koira hyppelhti innostuneesti vasten toppahousujani, ja Jerry hiihtää sisään suppeaan taskulamppu-universumiini ahkio kepeästi perässään liukuen.

– Miten täällä menee? hän kysyy ja katselee hankeen levinyttä kuormaani.

– Aivan hyvin.

– Anna kun oikeasti autan, niin päästään joskus perillekin, hän jatkaa ja nostaa lumessa kenollaan sojottavan potkurin takaisin jalaksilleen. – Unohdetaan nyt se sankarointi.

– Ei tämä ole mitään sankarointia. Pärjään kyllä, tiuskin takaisin, vaikka tiedän, että tämä on juurikin sitä itseään. *Sankarointia*. Käytöstä, johon turvaudun silloin, kun raahaan aivan liian raskaita kasseja kaupasta autoon, koska jaksan kyllä. Tai kun La Gomeran saarella rotkoon tiputtuani roikun piikikkäässä kaktuksessa, koska en tietenkään tarvitse apua. Pärjään kyllä. Ostokset hoituvat, samoin jyrkänteet, ja kerran yksi muuttokin raitiovaunulla. Silloin ajattelin, että varsinainen muuttopäivä sujuisi joutuisammin, jos kuljettaisin viherkasvit, imurin ja muun irtaimiston jo etukäteen uuteen asuntoon kiskoja pitkin. Ei tarvitsisi sitten niin muita vaivata. Kuten ei nytkään. Pärjään kyllä.

– Aino, ei täällä taaskaan ole mitaleita jaossa. Anna kun autan, niin saadaan joskus perille nämä lautasetkin, Jerry totea. Virnistän hänelle leveästi takaisin.

Jerry ei alun perinkään ymmärtänyt ajatustani keraamisten lautasten kuljettamisesta jäätyneiden soiden yli. Tästä hän muistutti minua viimeksi aikaisin tänä aamuna.

– Kämpällähän on jo vino pino lautasia. Miksi sinne pitäisi saada niitä vielä lisää? hän uteli, kun pakkasin peltitynnyriä vanhempieni eteisessä Kaukosen kylässä.

– Ne on muovilautasia, ja kaiken lisäksi punaisia. Niistä tulee olo, että on retkellä. Kämpällä on aina oltu retkellä. Enkä minä halua olla nyt retkellä. Haluan olla kotona ja syödä oikeista, kauniista hiekanvärisistä lautasista.

Jerry pudisteli päätään, mikä sai minut puolustamaan keraamisia astioitani entistä tarmokkaammin.

– Ei ole suuri menetys, jos nämä hajoaa matkalla. Mutta perillä ne tuottaa moninkertaisen ilon.

– Entä sitten tuo peltitynnyri? Onko se aivan välttämätön? Eikö lautaset voi pakata vaikka ahkioon?

– Tynnyristä tulee meidän vaatekaappi. Ei siellä oikein ole muutakaan säilytystilaa. Sitä paitsi tämä kulkee näppärästi vanhalla potkurilla, perustelin painokkaasti ja kiinnitin kannen tiukasti kiinni tynnyriin jeesusteipillä. Jerryyn kasvoilla oli epäuskoinen ilme, mutta sitten hän keskittyi taas ahkionsa pakkaamiseen.

Kai minun on aika tunnustaa, että pakettiautoelämän minussa synnyttämä askeetikko ei ole täysin syrjäyttänyt sisäistä esteetikkoani. Siksi olen nyt keskellä lumen peittämää aavaa suota työntämässä epätoivoista kuormaani kohti pientä ja rii-suttua erämaamökkiä, jonka isäni on rakentanut kolmekymmentä vuotta sitten. Minä nyt vain haluan nämä kauniit lautaset keskelle erämaata. Paikkaan, jonne ei kulje tietä, ei sähkölinjaa eikä vesiputkea. Mutta keraamiset lautaset sinne kyllä kulkevat. Mökillä kun on tarkoitus viettää koko pitkä talvi.

Olen aikoinani ostanut lautaset Helsingin asuntoomme, enkä hankkiutunut niistä eroon edes pakettiautoon muuttaes-

samme. Viime ajat lautaset ovat viruneet pahvilaatikossa lapsuudenkotini aitan vintillä, aivan kuten kaikki muukin jäljellä oleva, vähäinen irtaimistomme. Mutta nyt ne olisi aika ottaa jälleen käyttöön, sillä vuosi sitten alkanut pakettiautomatkamme ei ole tällä haavaa jatkumassa. Koronapandemia on sulkenut maailman, ja automme seisoo vanhempieni pihamaalla lumi-kerroksen alla ja näyttää aivan talviuneen vaipuneelta, valtavalta muumilta. Me ja lautaset sen sijaan olemme matkalla uuteen kotiimme soiden keskelle.

Päätös muuttamisesta erämaamökille – tai kämpälle, kuten Lapissa on tapana sanoa – oli melko luonteva, ei tosin aivan kivuton ratkaisu, ainakaan minulle. Selvää oli, että Helsinkiin emme palaisi, sillä se ei ollut tarkoituksemme alun pitäenkään. Emme koskaan ajatelleet pakettiautoon muuttoa sellaisena irtiottona, josta tultaisiin takaisin johonkin entiseen. Samaan vanhaan työhön tai niihin kortteleihin, joihin olimme huomaamattamme vuosien mittaan kyllästyneet. Irtioton sijaan pakettiauton oli tarkoitus viedä meitä kohti uutta. Jonnekin, mistä emme vielä tietäisi. Ja sitä kämpppäelämä tavallaan onkin, ainakin Jerrylle, joka ei ole koskaan asunut näin pohjoisessa ja jonka idea kämpälle muutto alun perin olikin. Minä sen sijaan huomaan hetkittäin kipuilevani ajatuksen kanssa. En siksi, että epäröisin, pärjäämmekö me kylmissä ja askeettisissa olosuhteissa. Vaan siksi, että minusta tuntuu, että olen palaamassa jonnekin, josta olen kerran lähtenyt. Ja josta kuuluikin lähteä.

Olen lähtenyt pienestä pohjoisen kylästä parikymppisenä isoon maailmaan. Ensin yliopisto-opinnot veivät Jyväskylään ja lopulta työ heitti Helsinkiin. Uutistoimittajan pesti MTV:llä oli unelma. Kiersin ulkomaantoimittajana ympäri maailmaa, lensin kriisistä toiseen ja tapasin ihmisiä, joiden tarinoiden kertominen oli tärkeää. Sitten siirryin uutisankkuriksi ja päivän päätteeksi summasin sadoille tuhansille ihmisille juuri ne

maailman tapahtumat, jotka heidän pitäisikin tietää. Oli studiovaloja, hetkiä nimekkäiden ihmisten kanssa ja suorien lähetysten jännitystä. Kunnes elämä ei yhtäkkiä enää tuntunutkaan omalta. Työstä, jota kerran olin rakastanut, oli kadonnut ilo. Merkityksellisyyskin kai. Aikataulutettu arki alkoi kyllästyttää. Elämästä oli tullut puurtamista. Siksi muutimme pakettiautoon ja lähdimme.

Mutta nyt olen takaisin täällä, jäisellä suolla lapsuusaikojeni maisemissa kuljettamassa muuttokuormaani sille samalle kämpälle, jossa lapsena söin äidin paistamia lettuja takkatulen lämmössä. Ajatus voisi olla nostalgisen herttainen, mutta valehtelisin törkeästi, jos uskottelisin, ettekö tämä tunnu minusta jollakin tavalla myös luovuttamiselta. Eräänlaiselta maitojunalta, johon en koskaan kuvitellut päätyväni. Minähän olen aina kulkenut elämässäni eteenpäin, en taaksepäin. Pakettiautossakin peruutusvaihe otetaan käyttöön vasta sitten, kun eteenpäin ei enää pääse.

Toki tiedän, ettemme ole ainoita, joita pohjoinen vetää nyt puoleensa. Etätöihin siirtyneet uraohjukset hamuavat omaa rauhaa ja Lapin taikaa jopa siinä määrin, että tunturikeskusten mökit käyvät kaupaksi, vaikka niiden myyntihintoihin olisi lisätty moninkertainen Lapin-lisä. Jokainen rakastaa nyt hiihtämistä, ja jokainen haluaa tunturin hiljaisuuteen. Lumikengät myytiin kaupoista loppuun jo ennen varsinaista talventuloa.

Minäkin rakastan hiihtämistä ja tuntureita, mutta on eri asia muuttaa Lappiin ruuhka-Suomeen kyllästyneenä mainostoimistoguruna kuin pohjoisessa syntyneenä ja täältä kerran lähteneenä. Ensimmäinen kuulostaa menestykseltä, jälkimmäinen kai siltä, että maailma kävi liian isoksi ja oli pakko tulla takaisin. Jotenkin niin minä olen aina tainnut ajatella, eikä aamupäiväinen kohtaaminen Kittilän S-Marketissa helpottanut oloani yhtään.

Kaarsimme kaupan pihaan hyvissä ajoin ennen puoltapäivää tummanvihreällä Lada Nivalla, jonka olemme talviautoksemme hankkineet. Auto on pieni, mutta ahkio, sukset, reput ja tynnyri – kaikki tarpeellinen – mahtui sisään, ja tilaa jäi vielä ruokaostoksillekin. Suolle oli tarkoitus ehtiä sinisen hetken aikaan, silloin kun vuorokausi kaamoksessa on valoissimmillaan. Ja nyt näyttikin siltä, että pysyisimme suunnitelmissamme. Kello ei ollut vielä edes yhtätoista.

Minusta ruokakaupassa kannattaa muutenkin käydä aamupäivisin, jos se vain on mitenkään mahdollista. Silloin liikkeellä on lähinnä eläkeläisiä, hyllyjen välissä hyvin tilaa ja tunnelma ajoittain jopa raukea, jos niin nyt ylipäättään voi ruokakauppojen tunnelmaa kuvata. Helsingissä asuessamme tähtäsin aina ostosreissuni arkivapaille, joita uutisankkurin työssä siunaan tui melko mukavasti. Niinä päivinä ehdin kauppaan lähes aina aamupäivisin. *Arjen luksusta*, ajattelin silloin. Minä kun en varsinaisesti nauti sukkuloimisesta kello neljän ruuhkassa, kun ostoksia ovat suorittamassa ihmiset, jotka palaavat töistä ja haluavat äkkiä kotiin. Siksi he suihkivat ostoskärryjensä kanssa osastolta toiselle paarmojen lailla ja puikkelehtivat hyllyjen välissä aggressiivisen määrätietoisesti, aivan kuin automatiikan ohjaamina. Kärryihin sujahtavat viikosta toiseen samat tuotteet, sillä rutiinien rikkominen vaatii aikaa ja vaivaa. Seisahtumista. Joskus näiden ihmisten vauhti kiihtyy niin kovaksi, että kassalla pitäisi plussakortin sijaan heilua ruutulippu. Niin nopeita he parhaimmillaan ja pahimmillaan ovat. Ja jos minut laitetaan ruuhka-aikaan kauppaan, muutun ostoskärrypaarmaksi itsekin. Minussa kytkeytyy päälle oletusasetukseni, jotka maksimoivat suoritukseni. Siksi kärryeni ei juuri pysähdy, kun liidän käytäviä pitkin. Mukaan nappaan sen tietyn kreikkalaisen jugurtin, ohuenohuen ruisleivän, violetin kahvipaketin ja ruotsalaisen kauramaidon. Näin joka kerta, siitäkin huolimatt-

ta, että suomalaiset ruokakaupat ovat yltäkyläisempiä kuin Euroopassa keskimäärin. Hyllyt pursuavat tuotteita, joita en ole koskaan maistanut. Ja tuskin maistankaan, jos käyn kaupassa kello neljän aikaan. Jos joku kiilaa edelleni hedelmävaa'alla, hymyilen hänelle väkinäisesti mutta jo ennen juustohyllyä hän on kaukana takanani. Nappaan mukaani Oltermannin, vaikka tiedän Jerryn kysyvän, miksi kukaan aikuinen ihminen ostaa Oltermannia. Eihän se edes maistu millekään. Olen hänen kanssaan tavallaan samaa mieltä, mutta minulla ei ole aikaa hukattavaksi. Keltaiseen pyöreään pakkaukseen tarttuessani tiedän, mitä saan. Kun ei ota riskiä, ei myöskään häviä. Kassalla valitsen liukuhihnan yläpuolelta joko Geishan tai Tuplan. Suklaapatukka olkoon tälläkin kertaa palkinto siitä, että ostokset on tehty ja pääsen jatkamaan elämässäni eteenpäin.

Mutta tänä aamuna Kittilän S-Marketissa olin kaukana ostoskärriparmasta, sillä minulle ei ole vielä hioutunut minikäänlaista rutiinia kämpälle vietävien ostosten tekemiseen. En tiedä, mitä metsän keskellä tekee mieli syödä tai kuinka eri ruoka-aineet siellä säilyvät. Eihän käytössämme ole edes jääkaappia. Ainoastaan mökin nurkassa sijaitseva kylmäkaappi, joka sekkin taitaa toimia tähän aikaan vuodesta pikemminkin pakastimena.

Tomaattimurska ei ainakaan säikähdä kylmää, ja sitä nyt tarvitaan aina, puntaroin yksikseni kuivamuonahyllyllä, kun paikallinen kylänmies keskeytti ajatukseni.

– No mutta pakettiautoilijahan se siinä! kuulin selkäni takaa ja käännähdin ympäri. Miehellä oli kasvoillaan maski, eikä minulla ollut hajuakaan, kuka hän oli.

– Miltäs se elo maistuu vanhoilla kotikonnuilla? mies jatkoi naureskellen. Sana talvenvietostamme pohjoisessa oli selvästi kiirinyt, kuten pienessä kylässä on tapana.

– Miltäpä se. Eipä tässä ole sitä vielä ehtinyt oikein makus-telemaan. Kirjan kirjoittaminen on pitänyt kiireisenä ja... yritin jatkaa, mutta mies ehti ensin.

– Milloinkas sie sitte niihin oikeisiin töihin ajattelit palata?

Naurahdin hämmentyneenä takaisin, enkä vieläkään ehtinyt avaamaan suutani.

– Niin, eikös sitä hiljalleen pitäisi jo niitäkin harkita, mies jatkoi ja hänen silmänsä siristyivät viuruiksi. Suu maskin takana levisi luultavasti leppoisasti irvailevaan hymyyn.

– Hehe. Vai että oikeisiin töihin... Niitä uutishommia varmaan tarkoitat. Ei mulla ole niihin ollut ikävä, mutta just eilen sain ensimmäisen kirjani valmiiksi. Sitä olen tässä nyt viime ajat työstänyt. Aikamoinen projekti.

– Jaa jaa, vai että kirja. Harkitse sie kuitenkin niitä oikeitakin töitä välillä. Mutta eihän tässä sitte muuta ku hyvää joulun odotusta vaan, mies huikkasi kepeästi ja jatkoi matkaansa ostoskärrensä kanssa.

– Hyvää joulua, mutisin takaisin ja jäin katsomaan miehen perään. Hän kääntyi tonnikalapurkkien kohdalla kulman taakse ja katosi. Minä seisoin pöllämystyneenä tomaattimurskatetra kädessäni.

Oikeisiin töihin. Että nyt tässä pitäisi palata o-i-k-e-i-s-i-i-n töihin. Juuri, kun olen saattanut maaliin yhden elämäni vaativimmista työprojekteista, esikoiskirjani.

Kirja ei syntynyt itsestään. Ei ilman työtä, joka ainakin tuntui oikealta ja jota tein paljon. Olin oikeastaan kirjan kanssa aluksi aivan hukassa. Näin siitäkin huolimatta, että olen kirjoittanut ammatikseni pian parikymmentä vuotta. Mutta televisio uutisten kirjoittamista ei voi mitenkään verrata kirjan kirjoittamiseen. Vuodet uutisissa olivat karsineet teksteistäni sen vähäisenkin kuvailun, rönsyilyn, värit ja ilmaisun, mitä kirjoittamisessani ehkä joskus oli ollut. Uutisankkurin pestis-

sä tyyli kutistui entisestään, sillä uutisjuonto on neljän lauseen mittainen ja toistaa periaatteessa aina samaa kaavaa. Juonnon kirjoittaminen vaatii oman ammattitaitonsa, mutta siihen taitoon minä en nyt voinut nojata. Kirjaan ei riitä neljä lausetta. Ei, vaikka lausekokonaisuuksia lisäisi monta peräkkäin. Aina kirjan verran.

Kun aloitin kirjoitusurakkani, vietin ensimmäiset kaksi viikkoa hakukoneen parissa. Googlasin sellaisia asioita kuten *miten kirjoittaa dialogia, mihin kysymysmerkki sitaatissa tai mikä on sisennys*. Ja kun viimein hallitsin muutoseikat, alkoi vaikein vaihe: Miten löytää se paljon puhuttu oma ääni ja onko sitä edes? Miten kuljettaa tarinaa ja mistä ylipäättään aloittaa? Koska yksikään lause, dialoginpätkä tai kohtaus ei syntynyt itsestään, tarvitsin ympärilleni täyttä hiljaisuutta. Niin päädyin istumaan yksin läppärini kanssa kesämökillä, lapsuudenkotiin nurkkahuoneessa ja pakettiautomme etuosassa tulpat syväälle korvakäytäviin tungettuina.

Kuukausia kestäneen yksinäisen puurtamisen aikana ehdin miettiä useaan otteeseen, miksi en vain yrittäisi palata entiseen työhöni, niihin hommiin, jotka oikeasti osaan. Oikeisiin töihin, joista maksetaan kuukausipalkka. Miksi en valitsisi Oltermannia?

Siksi kai kylänmiehen naljaileva kysymyksenkin sai minut osittain sanattomaksi. En tiedä, onko kirjoittamiseni oikeaa työtä, sillä kirjaani ei ole vielä julkaistu. Toki olen viettänyt tekstini parissa kuukausia ja ajatuksissani pyörittänyt teosta parin vuoden ajan, mutta julki se tulee vasta muutaman kuukauden päästä. Vasta silloin näen, kiinnostuuko kirjasta kukaan. Jos kukaan ei lue sitä, voiko työtäni kutsua oikeaksi työksi? Toisaalta jos kirja kerääkin lukijoita, voiko sitä siltikään kutsua oikeaksi työksi samalla tavalla kuin vaikkapa uutistyötä, joka on jo lähtökohtaisesti tärkeää niin yksittäisille ihmisille kuin